

tõusis. Mitmed lamaši wad were sees maas, tuli surnult, tuli haawatult.

„Meie oleme tule all. Tagasi!“ kostis ohvitseri hääl. Tagasi fraawidesse!

Köd pani wad punuma. Jaapanlased andsi wad aga pauf vaugu järele ja mitutki meest ei joudnud enam oma endisele selsukohale tagasi, waid jäiwad lamama.

„Ma ei jöua,“ ütles Jalakas, „ndrkuus tuleb pääle.“ Ja ta kussus maha.

„Wend, sa oled haawatud!“

„Ei tea! Nii soe on. Anna wett!“

„Ruttu, ruttu edasi!“ sarju si wad seltstimehed, „jaapanlased on ligidal!“

„Et jöua, jätske mind!“ ütles Jalakas. Remmelgas tistus ruttu Jalaka tuue lahti ja lohludes nägi ta, et särliuba werd täis oli.

„Wett, wett!“ lisendas Jalakas. Üks seltstimeestest ulatas Jalakale weepasku ja see jõi ahnesti.

„Halta mu loela ümber tinni!“ läksis Remmelgas.

„Jäta mind, päästa fina oma elu!“

„Ei, ma ei jäta!“

„Mötle oma naese ja laste pääle. Mina wöin sureda!“

„Sa tuled ühes, — muidu langed wang!“

„Ma suren!“

„Sa pead elama, ebt meie sureme ühes!“

„Bansai! bansai!“ kolas õieti ligidal.

Remmelgas haaras Jalaka fui wäilese lapse sülle ja pistis punuma, kuna hirm talle üleloomulise jöuu andis.

Varsti oli wad nad ühe künkalese taga ja Remmelgas pani oma raske foorma maha.

„Jäta nüüd ja põgene ise!“ läksis Jalakas.

„Kas surm ebt elu — meie oleme loos!“

„Tuleta oma unenägu meeles!“

„Nüüd ei ole selleld aega! Pähme!“

Ja ta kahmas seltstimehe jälegi sülle ja tassis ta edasi. Mitmed kümned sorda puhates jöudsivad nad viimales julge lohale ja punaseristi mehed wötsivad lõpuks Jalaka oma wanbrisje. Söbrad jütsivad ülsteist südamest jumalaga, ja Jalakas trööbstis Remmelgat, et surm wistist mitte ei tule. Kui welster haawa üle oli waadanud, siis ütles ta, et see mitte elu tarbetav ei olla, mis Remmelgat wäga rõõmustas. Welster lisas aga juurde, et lahingu platist jäädes ta tingimata ära oleks surnud, seest haaw

tahta hoolega fiduda ja rawitseda, mis pärast lahingut mitte wöimalit ei oleks olnud.

Muldeni lahing olt mõõda. Telini ligibal jagati sõjawäe juhataja Linewitschi poolt auutähites välja. Mitugi Gesti wenda saatwad enesele püha Jüri riisti. Linewitsch andis nad isillikult lätte ja soowis riisti saamiseks õnne.

„Jaan Remmelgas!“ hõitas adjutant.

Remmelgas astus ette.

„Keisri Majesteedi nimel annan sulle seltstimehe ära-päästmise eest püha Jüri riisti rinnas sandmisels.“

Remmelgas tänas soldatti wiifil.

Ülemus oli teda wahwa teo eest riistisaamiseks ette pannud ja ülemjuhataja arwas Remmelga tõõ tödesti selle wäärilisels.

Mõne nädala pärast fosus Jalakas sõjawäe laatsaretis ja siis, kui rabu suulutadi, oli ta foguni terwe. Harbini linnas trehwasi wad söbrad tollu ja sõitsivad ühes kodumaale. Tee päääl olles kõneleesi wad nad sõja juhtumisi ja Jalakas naljatas muu seas:

„Ma ei näinud und ega midagi muud, kuid Jaapani tuul trehwias mind. Küllap wist sinu unenägu enne lahingut seda tähendas, et mind seljaga ära kannab ja selle eest püha Jüri riisti saad!“

„Jäta järele! Uni on uni! Ega minagi neid nõnda ei usu!“ — Paari suu pärast oli wad mölemad söbrad õnnelikult omalsete festel.

Raefs isa.

Sulejoonistus loobumaalt. J. Rootslane.

Sellest on mõni aasta tagasi, kui mina ühe oma tutva seltsis, kes ameti poolest koolidpetaja oli, jalutusfäiku tegi. Oli pühapäew. Maakoh: Tartu Iduunapoolne äär, Walgesoo lächedal. Oli lena lewade taim, oligugi et maa veel pehme ning porine oli. Koollaasta oli lõpule joudnud ja koolidpetaja tarwitas nüüd waba aega ja õhlu loodust imestades, talve tõõ järele. Ühest ja teistest juutu ajades nägitse üht setuwellse oma lausfi foormaga hääbas olewat. Tema hobuse froni ei joudnud rasket foormat läbi pehme port ja vastu mäge üles wedada, ebt tuli wana setulene ise ja laasas oleja poisslene kõigest jõust